

บทความวิจัย
ผลของการใช้แบบฝึกพัฒนาความรู้ เรื่องคำ 7 ชนิด ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดสุทธิวราราม

นายธนวัฏ ปรินาจารย์
รหัส 5712610010
คณะศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาการสอนภาษาไทย

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาการศึกษาอิสระ TTH7096
ตามหลักสูตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559
มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ธนวิญ ปรึษาจารย์*
 ดร.เด่นดาว ชลวิทย์**

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) สร้างและพัฒนาแบบฝึกพัฒนาความรู้ เรื่องคำ 7 ชนิด ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 และ 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่าง ก่อนเรียนและหลังเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน วัดสุทธิวาราม โดยการเลือกแบบเจาะจง จำนวน 50 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกพัฒนาความรู้ จำนวน 5 แผน รวม 10 คาบ 2) แบบฝึกพัฒนาความรู้ เรื่องคำ 7 ชนิด จำนวน 7 ชุด 3) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียน-หลังเรียน เรื่องคำ 7 ชนิด จำนวน 30 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และการทดสอบค่าที (t-test) แบบ Dependent Sample Test ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกพัฒนาความรู้ เรื่องคำ 7 ชนิด มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีค่า t เท่ากับ -17.84
 คำสำคัญ : แบบฝึก ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาไทย

Abstract

The purposes of this research were to 1) generate and improve the effective exercises about 7 types of word lesson according to 80/80 standard 2) to compare before and after learning results. The samples of this research deriving from purposive sampling, consisted of 50 Secondary 1 students studying in the second semester of academic year 2016 of Watsutthiwararam School in Bangkok. The instruments used in this research were 1) the lesson plans which required five exercises in 10 periods. 2) seven sets of exercise for 7 types of word lesson. 3) the achievement test for before and after results for the 7 types of word lesson; 30 numbers. The data was statistically analyzed by mean, standard deviation and dependent sample t-test. Research finding showed that the students' learning achievement in after section was higher than before using the particular exercises at .01.
 Keywords : exercises learning results Thai Language

*นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาการสอนภาษาไทย มหาวิทยาลัยรามคำแหง

**อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย ระดับบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

บทนำ

ภาษาเป็นวัฒนธรรมที่สำคัญที่สุดของชาติ เป็นเครื่องมือที่มนุษย์ใช้ติดต่อสื่อสาร ถ่ายทอดภูมิปัญญา ความรู้ ความคิด ขนบธรรมเนียมประเพณี อีกทั้งยังเป็นสิ่งที่เชื่อมโยง มนุษย์ให้แน่นแฟ้นกันยิ่งกว่าสิ่งอื่นใด เพราะไม่มีสิ่งใดที่จะทำให้คนรู้สึกว่าเป็นพวกเดียวกัน ได้ยิ่งไปกว่าการพูดภาษาเดียวกัน ภาษาจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งที่คนในชาติจะต้องตระหนักถึง คุณค่า ตลอดจนจรรยาบรรณให้มีความรู้ความเข้าใจเป็นอย่างดี

การศึกษาวิชาภาษาไทยจึงเป็นเรื่องสำคัญและมีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อการ ดำรงชีวิต อีกทั้งการเรียนรู้วิชาภาษาไทยนับว่าเป็นบันไดก้าวแรกอันเป็นพื้นฐานที่สำคัญ ต่อการเรียนรู้ศาสตร์แขนงอื่นๆ

จากความสำคัญดังกล่าว กระทรวงศึกษาธิการจึงได้กำหนดให้วิชาภาษาไทยเป็น วิชาบังคับอยู่ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 โดย ประกอบด้วย 5 สาระ คือ สาระที่ 1 การอ่าน สาระที่ 2 การเขียน สาระที่ 3 การฟัง การดูและ การพูด สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย และสาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม เพื่อให้ผู้เรียน ได้ฝึกฝนทักษะครบทุกด้าน เรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพและนำไปใช้ได้ถูกต้อง ตลอดจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, หน้า 4)

ในส่วนของเนื้อหาหลักการใช้ภาษาไทย ได้บรรจุอยู่ในสาระที่ 4 หลักการใช้ ภาษาไทย มาตรฐานการเรียนรู้ ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษาและพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษาและรักษาภาษาไทยไว้ เป็นสมบัติของชาติ หลักการใช้ภาษาไทยจึงเป็นสาระที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะเป็น พื้นฐานของการเรียนภาษาไทยในสาระอื่นๆ นักเรียนจึงควรมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ หลักการใช้ภาษาไทย ลักษณะของภาษาไทย ตลอดจนกฎเกณฑ์ต่างๆ ของภาษาไทยอย่าง ชัดเจน ดังที่ ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2526, หน้า 5) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ ความสำคัญของหลักภาษาไทยไว้ว่า หลักภาษาไทยมีความจำเป็นอย่างยิ่ง หากใช้หลัก ภาษาไทยบกพร่อง ผิดพลาดและไขว้เขว นานไปก็จะทำให้เสื่อมสลายได้ ดังนั้นการเรียน การสอนหลักภาษาจึงถือว่ามีสำคัญเป็นอย่างมาก เพราะหลักภาษาเป็นองค์ประกอบ สำคัญที่จะช่วยให้การใช้ภาษาดีขึ้น

แต่ในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยในชั้นเรียน พบว่านักเรียนยังไม่ค่อยเข้าใจ เนื้อหาหลักภาษาไทยเท่าที่ควร บ้างก็หลงลืมเนื้อหาที่ได้เรียนไป ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนยังไม่เป็นที่น่าพอใจนัก อาจเป็นเพราะเนื้อหาหลักภาษานั้นมีรายละเอียดที่ซับซ้อนจึง ต้องใช้เวลาในการศึกษา ฝึกฝนและทำความเข้าใจ

จากการวิเคราะห์คะแนนสอบหลังเรียน เรื่องคำ 7 ชนิด ซึ่งเป็นแบบทดสอบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1/6 โรงเรียนวัดสุทธิวราราม พบว่าคะแนนเฉลี่ยจากการสอบเท่ากับ 8.7 คะแนน มีนักเรียนได้คะแนนมากกว่าร้อยละ 50 จำนวน 21 คน และต่ำกว่าร้อยละ 50 จำนวน 29 คน สะท้อนให้เห็นว่าการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยยังไม่สัมฤทธิ์ผล จากการสัมภาษณ์นักเรียน พบว่าสาเหตุที่ทำให้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานมีปัจจัย 3 ด้าน คือ ด้านผู้เรียนที่ยังไม่ขยันหมั่นเพียร ไม่ทบทวนความรู้หลังจากที่เรียนไปแล้ว ด้าน ครูผู้สอน ที่เน้นเร่งสอนเนื้อหาให้ทันเวลา จนไม่ได้เปิดโอกาสให้นักเรียนได้คิดวิเคราะห์ ฝึกฝนและใช้ความรู้ความสามารถของตนเองอย่างเต็มศักยภาพ และด้านเนื้อหา ซึ่งมี รายละเอียดมาก มีประเภทของคำที่แยกย่อยไปอีกหลายประเภท ต้องอาศัยการจดจำและ ทำความเข้าใจ เมื่อเนื้อหา มีมาก นักเรียนจึงไม่เกิดแรงจูงใจในการเรียน ส่งผลให้นักเรียน ไม่ได้รับความรู้ ขาดทักษะการคิดวิเคราะห์ การตัดสินใจ ไม่ได้ค้นคว้าความรู้ด้วยตนเอง และไม่เกิดองค์ความรู้ใหม่ ปัญหาเหล่านี้ทำให้การจัดการเรียนการสอนไม่เป็นไปตามที่ คาดหวัง

ผู้วิจัยตระหนักถึงปัญหาการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทยในประเด็นที่เกี่ยวกับการ เรียนหลักภาษา ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการสอนภาษาไทย ศึกษางานวิจัยเพื่อ แก้ปัญหาดังกล่าว พบว่าแนวทางการแก้ปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยโดยใช้ แบบฝึกประกอบการเรียนการสอน เป็นวิธีการเรียนรู้รูปแบบหนึ่งที่จะเสริมสร้างทักษะทาง วิชาการให้แก่ผู้เรียน โดยเฉพาะกับวิชาที่จะต้องฝึกทักษะอย่างสม่ำเสมออย่างเช่นวิชา ภาษาไทย

แบบฝึกเป็นเครื่องมือสำคัญและมีความจำเป็นต่อการเรียนทักษะทางภาษา มาก ซึ่ง นอกจากจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจในบทเรียนนั้นๆ แล้ว ยังช่วยแบ่งเบาภาระของครู นอกจากนี่ยังทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานในการเรียนและพัฒนาตนเองได้ตาม ความสามารถอีกด้วย (อุษา ชั้นแข็ง, 2545, หน้า 22) และ ถวัลย์ มาศจรัส (2546, หน้า

21) ยังได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกกว่า เป็นสื่อการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน ช่วยแก้ปัญหาในการเรียนรู้ของผู้เรียน และพัฒนาความรู้ ทักษะและเจตคติด้านต่างๆ ของผู้เรียน

เกรียงไกร ราวิชัย (2550, หน้า 59) ได้ทดลองใช้แบบฝึกเสริมทักษะภาษาไทย ประกอบการเรียนการสอน พบว่าคะแนนหลังเรียนของผู้เรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะภาษาไทย เรื่องประโยค สูงกว่าคะแนนก่อนเรียน เพราะแบบฝึกเสริมทักษะภาษาไทย เรื่องประโยค สร้างขึ้นอย่างมีระบบ มีคำชี้แจงสำหรับผู้เรียนก่อนเริ่มต้นทำแบบฝึกเสริมทักษะ พร้อมทั้งชี้แจงถึงประโยชน์ที่ผู้เรียนจะได้รับ เนื้อหาของแบบฝึกมีความกระชับชัดเจน โดยเริ่มจากส่วนที่ง่ายไปหาส่วนที่ยาก แต่ละส่วนมีตัวอย่างชี้แจงผู้เรียนซึ่งสามารถทำความเข้าใจได้ก่อนเริ่มปฏิบัติ มีภาษาที่กระชับ อ่านง่าย และมีภาพประกอบที่สามารถดึงดูดความสนใจของผู้เรียน ส่งผลให้ผู้เรียนมีความเข้าใจที่ดีขึ้นเป็นลำดับสอดคล้องกับ จิตวิทยาการสอนทางภาษาของ ปรียาพร วงษ์อนุตรโรจน์ (2548, หน้า 116-117) ที่กล่าวว่า จิตวิทยาเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียนรับรู้และเข้าใจได้มากขึ้น การสอนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ภาษาจำเป็นต้องมี ลำดับขั้นเพื่อให้การเรียนรู้มีความเหมาะสมและสามารถตอบสนองผู้เรียนได้ดีที่สุด ในขั้นตอนของการจัดการเรียนการสอนควรจัดสภาพการณ์ที่ลดสิ่งขัดขวาง โดยการพิจารณาเนื้อหาวิชาที่แตกต่างกันให้แยกสอนจากกัน ถ้าการเรียนรู้ที่ใกล้เคียงกันนำมารวมกันด้วยกัน และแยกแยะให้เห็นความแตกต่าง หากครูต้องการเน้นความแตกต่างก็ต้องแสดงให้เด่นชัดและจัดวิธีวัดผลที่เหมาะสม โดยพิจารณาว่าตรงกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ตั้งไว้หรือไม่ รวมทั้งให้สอดคล้องกับพื้นฐานเนื้อหาที่ผู้เรียนได้รับด้วย ทั้งนี้ผู้วิจัยเห็นว่าจิตวิทยาทางการสอนภาษาสามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีการรับรู้ ความเข้าใจและความสนใจในการเรียนเพิ่มขึ้น ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีได้ ซึ่งจากการศึกษางานวิจัยและการสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ในชั้นเรียน ทำให้ผู้วิจัยเล็งเห็นความสำคัญของการนำแบบฝึกมาใช้ในการเรียนการสอน

แบบฝึกที่ดีนั้นจะต้องเหมาะสมสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์ของหลักสูตร เหมาะสมกับวัยและความสามารถของผู้เรียน ให้ความรู้แก่ผู้เรียนเป็นขั้นตอนจากง่าย ๆ ไปหายาก ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้เร็วและประหยัดเวลา ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการผลิตการใช้และการประเมินผลสื่อ ได้รับความสนใจของผู้เรียนและผู้เรียนสามารถตอบสนองได้ทันที ส่งเสริมเจตคติที่ดีต่อเนื้อหาที่สอน มีความประณีต ขนาดเหมาะสมกับผู้เรียนที่จะใช้

ประกอบกิจกรรมระหว่างเรียนและเหมาะสมกับการสอนของครู ใช้คัมค่า คุ่มเวลาและแรงงาน (สุวิทย์ มูลคำ; และสุนันทา สุนทรประเสริฐ, 2550 หน้า 33)

ผู้วิจัยเห็นว่าการจัดการเรียนการสอนโดยใช้แบบฝึกพัฒนาความรู้จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตนเองให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาผลของการใช้แบบฝึกพัฒนาความรู้ เรื่องคำ 7 ชนิด ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดสุทธิวราราม เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์

เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน เรื่องคำ 7 ชนิด ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดสุทธิวราราม

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร

เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดสุทธิวราราม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 12 ห้อง รวมจำนวนนักเรียน 492 คน

กลุ่มตัวอย่าง

เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดสุทธิวราราม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 1 ห้อง โดยใช้การเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ได้นักเรียนห้อง 1/6 จำนวน 50 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรต้น ได้แก่ การเรียนโดยใช้แบบฝึกพัฒนาความรู้
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ระยะเวลาและพื้นที่ในการทำวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 ใช้เวลาในการทดลอง 10 คาบ คาบละ 50 นาที สัปดาห์ละ 3 คาบ รวม 4 สัปดาห์ โดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอน 10 คาบ ทดสอบก่อนเรียน 1 คาบ และทดสอบหลังเรียน 1 คาบ

สมมติฐาน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดสุทธิวราราม ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกพัฒนาความรู้ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **คำ 7 ชนิด** หมายถึง เนื้อหาในสาระที่ 4 : หลักการใช้ภาษาไทย ประกอบด้วย เนื้อหาเรื่องคำทั้ง 7 ชนิดในภาษาไทย ได้แก่ คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ คำบุพบท คำสันธาน และคำอุทาน มีจุดมุ่งหมายในการเรียนเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจประเภทและหน้าที่ของคำแต่ละชนิด

2. **แบบฝึกพัฒนาความรู้ เรื่องคำ 7 ชนิด** หมายถึง แบบฝึกด้านหลักภาษาไทยที่ผู้วิจัยได้จัดทำขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนและทบทวนความรู้ความเข้าใจเรื่องคำ 7 ชนิด แบ่งออกเป็นแบบฝึกย่อย 7 แบบฝึก ดังนี้

แบบฝึกที่ 1 เรื่อง คำนาม	แบบฝึกที่ 2 เรื่อง คำสรรพนาม
แบบฝึกที่ 3 เรื่อง คำกริยา	แบบฝึกที่ 4 เรื่อง คำวิเศษณ์
แบบฝึกที่ 5 เรื่อง คำบุพบท	แบบฝึกที่ 6 เรื่อง คำสันธาน
แบบฝึกที่ 7 เรื่อง คำอุทาน	

3. **ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน** หมายถึง ความสามารถของผู้เรียนด้านความรู้ ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้และการวิเคราะห์ ในการเรียนรู้หลักภาษาไทย หลังจากใช้แบบฝึกพัฒนาความรู้ เรื่องคำ 7 ชนิด ซึ่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวัดได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องคำ 7 ชนิด ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น

4. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องคำ 7 ชนิด หมายถึง แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องคำ 7 ชนิด เป็นข้อสอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ โดยผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญและนำไปทดสอบหาคุณภาพแล้ว

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนในการพัฒนาแบบฝึกพัฒนาความรู้เรื่องอื่นๆ ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยเฉพาะด้านหลักภาษา ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

วิธีดำเนินการวิจัย

วิธีการเก็บข้อมูล

1. จัดปฐมนิเทศให้ผู้เรียนเข้าใจวิธีการเรียนรู้ บทบาทของผู้เรียน เป้าหมายของการเรียน จุดประสงค์ของการเรียนและวิธีการประเมินผลการเรียนรู้
2. ผู้วิจัยนำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องคำ 7 ชนิด ทดสอบก่อนเรียนกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 50 คน ใช้เวลาในการทำแบบทดสอบ 30 นาที จากนั้นจึงนำกระดาษคำตอบไปตรวจแล้วบันทึกผลการทดสอบไว้เป็นคะแนนทดสอบก่อนเรียน เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติต่อไป
3. ผู้วิจัยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามลำดับชั้นที่ได้วางแผนไว้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แบบฝึกพัฒนาความรู้ เรื่องคำ 7 ชนิดประกอบการเรียนการสอนตามลำดับเนื้อหา ดังนี้

คาบที่ 1 - 2 คำนาม

คาบที่ 3 - 4 คำสรรพนาม

คาบที่ 5 - 6 คำกริยา

คาบที่ 7 - 8 คำวิเศษณ์ คำบุพบท

คาบที่ 9 - 10 คำสันธาน คำอุทาน

4. หลังจากที่ได้จัดกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนครบตามเนื้อหาที่กำหนดแล้ว นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องคำ 7 ชนิด มาทดสอบหลังเรียนเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน โดยใช้เวลาในการทำแบบทดสอบ 30 นาที
5. ตรวจสอบผลการสอบจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แล้วนำไปวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติ เพื่อทดสอบสมมติฐานต่อไป

วิธีวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย โดยการตรวจสอบคุณภาพของแบบฝึกพัฒนาความรู้ ด้วยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบฝึก และแบบทดสอบ และเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนแบบทดสอบก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยใช้แบบฝึกพัฒนาความรู้ เรื่องคำ 7 ชนิด โดยใช้ t-test แบบ Dependent

ผลการวิจัย

ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีค่า t เท่ากับ -17.84 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้แบบฝึกพัฒนาความรู้ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งได้แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางต่อไปนี้

การทดสอบ	n	K	MIN	MAX	\bar{x}	SD	t	Sig.
ก่อนการทดลอง	50	30	4	19	10.44	3.28		
หลังการทดลอง	50	30	10	27	17.42	3.14	-17.84*	.00

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

อภิปรายผล

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดสุทธิวราราม ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกพัฒนาความรู้ สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดสุทธิวราราม ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกพัฒนาความรู้ ประกอบการเรียนการสอน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ เพราะการใช้แบบฝึก ประกอบการเรียนการสอนช่วยให้นักเรียนได้ทบทวนความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหาที่ได้เรียนมาอีกครั้งหนึ่ง ผู้เรียนได้ฝึกฝนกระบวนการคิด วิเคราะห์คำตอบ และฝึกสังเกตข้อความคำถามที่หลากหลายในแบบฝึก จนสามารถทำแบบฝึกได้อย่างคล่องแคล่วและเกิดความชำนาญ

เมื่อเรียนเนื้อหาเรื่องคำแต่ละชนิดแล้ว มาถึงขั้นที่จะต้องทำแบบฝึก หากนักเรียนเกิดความสงสัยเกี่ยวกับเนื้อหาที่จะรับมาสอบถามครูทันที ทำให้ครูทราบว่านักเรียนยังไม่เข้าใจเรื่องใด ทราบถึงพัฒนาการและระดับความรู้ความสามารถของนักเรียน เห็นข้อบกพร่อง สิ่งที่ต้องปรับปรุง เพื่อให้ความรู้แก่นักเรียนเพิ่มเติมได้อย่างเหมาะสมและทันเวลา ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ มีพัฒนาการในการเรียนที่ดีขึ้น ซึ่งตรงกับที่พนมวัน วรดลย์ (2542, หน้า 48) ได้กล่าวไว้ว่า หลักการฝึกที่สำคัญคือ ควรให้นักเรียนทราบผลความก้าวหน้าของการทำแบบฝึก ซึ่งจะเป็นการจูงใจที่ดียิ่ง ซึ่งแบบฝึกที่ทำนี้ เด็กฝึกหัดไปแล้วต้องให้นำไปใช้และติดตามผล

การเรียนโดยใช้แบบฝึก นอกจากจะทำให้นักเรียนได้ฝึกฝนเพื่อพัฒนาความรู้ของตนเองแล้ว ยังช่วยให้นักเรียนมีความรับผิดชอบในการทำแบบฝึกที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จและนำมาส่งครูตามกำหนด สอดคล้องกับ สุวิทย์ มูลคำ และสุนันทา สุนทรประเสริฐ (2550, หน้า 53-54) ที่กล่าวไว้ว่า แบบฝึกทำให้ครูทราบความเข้าใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียน ฝึกให้เด็กมีความเชื่อมั่นและสามารถประเมินผลของตนเองได้ และฝึกให้เด็กทำงานตามลำพัง โดยมีความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมาย

แบบฝึกพัฒนาความรู้จึงเป็นเครื่องมือสำคัญและมีความจำเป็นต่อการเรียนวิชาภาษาไทยเป็นอย่างมาก เพราะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความรู้มากขึ้น สอดคล้องกับ

ถวัลย์ มาศจรัส (2546, หน้า 21) ที่กล่าวว่า แบบฝึกเป็นสื่อการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน เป็นสื่อการเรียนรู้สำหรับแก้ปัญหาในการเรียนรู้ของผู้เรียน และอุษา ชันแข็ง (2545, หน้า 22) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกไว้ว่า แบบฝึกช่วยแบ่งเบาภาระของครู นอกจากนี้ยังทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานในการเรียนและพัฒนาตนเองได้ตามความสามารถอีกด้วย ซึ่งอุษา ชันแข็ง ได้ทดลองศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาไทยโดยใช้แบบฝึกทักษะการสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านผาหวาย กิ่งอำเภอนองหิน จังหวัดเลย จำนวน 19 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งงานวิจัยนี้สอดคล้องกับ ปาริชาติ ไชโยโสภา (2550, หน้า 52) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่องการพัฒนาแบบฝึกการผันวรรณยุกต์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสุวรรณสุทธารามวิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องการผันวรรณยุกต์หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากผลการวิจัยสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดสุทิวราราม ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกพัฒนาความรู้ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่อาจเป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอนและเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าต่อไป ดังนี้

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ก่อนนำแบบฝึกพัฒนาความรู้ไปใช้ ผู้สอนควรศึกษาทำความเข้าใจแบบฝึกให้ชัดเจน เพื่อจะได้ให้คำแนะนำแก่ผู้เรียนให้เข้าใจจุดมุ่งหมายและวิธีดำเนินการที่ถูกต้อง รวมทั้งเตรียมความพร้อมของตนเอง โดยศึกษาเนื้อหาหลักภาษา เรื่องคำ 7 ชนิด ให้แม่นยำ

2. ครูควรส่งเสริมแรงแก่นักเรียนที่มีความตั้งใจ มีวินัย และมีความรับผิดชอบในการทำแบบฝึก ไม่ว่าจะเป็นการตั้งใจด้วยคะแนนหรือสิ่งของ เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการทำแบบฝึกมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาผลการใช้แบบฝึกพัฒนาความรู้ เรื่องคำ 7 ชนิด กับตัวแปรอื่นๆ เช่น ความรับผิดชอบ เจตคติ เป็นต้น เพื่อนำไปฝึกลักษณะนิสัยของนักเรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย
- เกรียงไกร ราวิชัย. (2550). **ผลการใช้แบบฝึกเสริมทักษะภาษาไทย เรื่องประโยค ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านโป่ง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงราย เขต 3**. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.
- ฐะปะนีย์ นาคทรพ. (2526). **ข้อสังเกตเกี่ยวกับการใช้ภาษาไทยที่ทำให้เกิดปัญหาในวงการศึกษา ในรายงานการสัมมนาการใช้ภาษาไทย**. หน้า 5. (ม.ป.พ.)
- ถวัลย์ มาศจรัส. (2546). **บทเรียนสำเร็จรูป**. กรุงเทพฯ: ธารอักษร.
- ปาริชาติ ไชยโสภา. (2550). **การพัฒนาแบบฝึกการผันเสียงวรรณยุกต์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสุวรรณสุทธารามวิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 1**. สารนิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2548). **จิตวิทยาการศึกษา**. กรุงเทพฯ : พิมพ์ดี.

- พนมวัน วรตลย์. (2542). การสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์การศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาการประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
สุวิทย์ มูลคำ; และสุนันทา สุนทรประเสริฐ. (2550). การพัฒนาผลงานวิชาการสู่...การ
เลื่อนวิทยฐานะ. กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.
- อุษา ชันแข็ง. (2545). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียน
วิชาภาษาไทย โดยใช้แบบฝึกทักษะการสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 1. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.